

Bir Sevda Ve Çok Gençti Henüz Kahverengi Anlamı

– KENAN KOÇ · 23 Ağustos 2020

BİR SEVDA VE DİRİLİŞ

Çok gençti henüz. Kahverengi anlamlı , ışı ışıldı gözleri. Onu tamamlayan uzun aynı renkteki saçları uçuşurdu rüzgarlarda. İnce , narin vücudu uzun boyu ile muhteşemdi. Yeni açmaktaydı yanaklarında güller. Cıvı cıvı , toz pembe , umut dolu hayaller eşlik etti ona hep. Bir başka güzeldi işte yaşamı. Sevmek , sevilme bir den dolaşmaya başladı ruhunda. Ve aynı yaşlarda bir delikanlıya sevdalandı yüreği. O güzel yüzünde gamzelen di sevdası. Gittikçe büyüdü, anafor gibi çektiler birbirlerini. İki farklı yürek ; kavuştu birbirine ve tek yürekte başladılar yaşamaya. Kız; delikanlıya çok erken, delikanlı ise çok geç. Bir kılıç gibi keskin, bir pamuk kadar yumuşak; doyumsuz, gizli yaşadılar sevdalarını masumiyet içinde. Bitmesin diye dilekler tuttu kız; her yıldız kayışlarında. Ellerini hiç bırakmadılar; göğüs gerdiler çaresizliklere ve göğüslerinde bir bebek gibi büyüttüler sevdalarını ninnilerle. Bir şiir okur gibi sevdiler gözlerini satır satır doyumsuzca...

Hastaydı delikanlı. Hiç bırakmadı o zor günlerde sevdiğini. Ve bir gün ; bir şubat ayında “ o öldü ! “ diye haykırdılar. Sözü nü tutamamıştı delikanlı, kolay seçmişti. Başaramamıştı hayatta kalma mücadelesini. Kız; kahroldu, çıldırdı. Yasaklar vardı onu yolcu bile edememişti. Bir veda bile edememişlerdi, birbirlerine. Öylesine ayrıldılar işte. Mahzun, boynu bükük, çaresizlik, tarifsiz hüzn e bıraktı yerini.

Hiç bilmediği savaşlarda yalnız bıraktı delikanlı ,kızı. Kaçıp gitti ebediyete ve orada huzur buldu, unuttu acılarını ve uykuya daldı. Ama kız; acıları ile baş başa çaresiz kalmıştı. Artık onun duyguları ağır darbelerde sarsılmış ve acılar içinde bir başına idi. Alemi sessizliğ e boğdu çığlıkları. Gözlerinin derinliklerinde hırçın okyanusun kötü dalgalarında boğuluyordu .Mumu üfleyip siyahına karanlık süren tanıdık dudakları gözlüyordu , şimdi boğazdan dökülen her söz ayrı bir melodiydi... Kadın şöyle dedi "Sen yoksun ya evim hep uçurum kenarları , belki dönersin diye açık bıraktım ben kalbimin kapılarını; dön artık.!" Delikanlı genç kızın kafasının içinde; hiç ölmemiş gibi bir hayalet misali dolaşılıyor ve o hayaletle uyuyordu her gece .

“ kanımda paslandı hançer,
Ant olsun ki
dertlerimin büyüklüğüne
ellerinde saklı gözyaşlarım.
gözlerim karardı bak senden düştüğümde
bizim hikayemiz bu
Mutsuzluk kistinde kangren olan
ve içine bükülen
ardından her ayın beşi kanayan, ölmeyen.
aptallığım şurada dursun,
sen gel arımdan.

masada yırttığım kağıtlar,
elimde kalan tek bir umut.
biraz kırgınlık biraz yorgunluk.
seni çok özledim.
gözlerimiz bile aynı renkte
unutamam seni, inkâr etme.
düğümlere üfleyenlere
her sabah doğan güneşe
ve günahlarıma ant olsun ki
ben bir cehennemde sevdim seni,
şeytanları benim zürriyetimden olan.
sevdiğim, müebbet tutuklu kaldım sana
ölümüne,.. Ölümüne !!” diye haykırıyor ve her gün biraz daha tükeniyordu. Dipsiz karanlık bir kuyudaydı artık. Öylesine bırakmış , debelenip duruyordu umutsuzca hayat denilen şeyi.

Balkona çıktı kız ; bir nefeslenmek adına. Ama hala onu düşünüyor, özlüyordu. Gökyüzüne kaldırdı başını ; nasılda oynayıyordu bulutlar.Birden griye dönüşmeye başladı ve yağmurlar başladı sağanak sağanak dökülmeye.Serinlik çökmüştü etrafa , ürperdi. Güneş açarken birden oluşan o rengarenk gökkuşağına kaydı bakışları. O da ne beyazlar içinde delikanlıyı gördü. Mahcup ve bembeyazdı yüzü. Kızın yüreğindeki atışlar hızlandı heyecanlandı. Karşısında idi işte. Sevindi. Ama ona hiç bakmadı delikanlı ve o renkler içinde kaybolup gitti. Üzüldü kız, neden bakmadı neden gelmedi diye. Neler oluyordu, neler. Bir anlam veremedi. Gittikçe bozulan ruhsal hali , onu travmalara sürüklüyordu.. Olsun dedi. Delirmeye razıydı. Ve o dipsiz kapkara kuyusuna döndü yine.

İşte bir gün; bir ışık huzmesini fark etti. Kendini bulmuş gözlerini kamaştırıyordu. İnanamadı. O ışık huzmesinden bir el uzandı kendisine. “ Gel .. Tut elimi ! “ diyordu. Sesi çok munisti yaşlı adamın. İsrarlı sözlerine duyarsız kalamadı ve tuttu ellerini. Bir hamlede çekip aldı ihtiyar adam onu kuyudan. Yaşama geri dönmeye başlamıştı. Kaderdi bunun adı. Bir şey olur dünyanız kararır ama bilemezsiniz ki sonunda hayırlı şeyler vardır. Takdir-i ilahiye asilik olmazdı. En iyisi idi gerçeği kabullenmek ve isyan etmeden , asileşmeden her insan ömrünü tamamlamak zorundadır. Yoksa mesul olur, günahkar olur. Bunları anlattı bir çırpıda yaşlı , bilge adam.Sanki göç edip giden delikanlının ruhu bilge adamda vücut bulmuştu. Ve kadını sahiplendi. Kol kanat oldu ona. Yeniden sevmeyi, yaşamayı öğrenmeliydi.

Bir şeyler olmaya başladı genç kıza. Düşüncelere daldı birden ve mırıldanmaya başladı. “ Sen gittin , sözünü tutamadın. Artık bırak beni; dokunma her gece yanı başıma gelip; saçlarımı, tenimi okşamayı, dudaklarıma dudaklarını değdirmeyi bırak. Bedenim zayıf ve yorgun. Ağır yaralı yüreğim. Sert fırtnalarda dağıldı saçlarım, ruhum karmakarışık. Aklım artık eskimeye yüz tutmuş düşüncelerde. Dokunma, gelme ! Gözlerim kanlanmış hıçkırıklarımda, rimeller akmış göz kapağıma.Kırılan cam parçalarında yüreğim paramparça .Dokunma ! Elinde şarap şişesi ,Yudum yudum içişlerde Kafası duman mı duman .Dokunma sakın ha..Gelme ! Kurban gitmiş hayallerim Faili meçhul cinayetlere Dolaşır dururum ücra köşelerinde şehrin ..Ellerim kan benim :çoktan gömdüm umutlarımı ...Ağzı kilitli yaşam sandığına .İşte öyle bir kadını Gelme sakın ha .Karanlık ve meçhuldür ,Geçtiğim her yer.. Gelme .Bırak

masalları anlatma bana gökyüzünü. Çoktandır gökyüzünü gecede bilirim. Şundan bundan ; hele de ölümden falanda bahsetme. Kandıramazsın inanmam. Hadi git yoluna .Gelme boşuna ve sakın dokunma ...”

Ölüm; darısı herkesin başında. Ama vakti geldiğinde. Onun için ölünmez her ölenle. Şimdi kız çiçekler dolu bahçelerde dolaşmaktadır. Kim bilir daha neler yaşayacaktır; kim bilir. Ne yaşanacaksa eyvallah. Amenna.